

Димитър Бояджиев

Раздяла

Слепиха се ресници;
в умора и безсилъе
главица ти склони –
и бисерни сълзици
зарони, драго пиле,
по хубави страни.

Родена е за радост
душа ти безпокойна:
не скърби и злини –
до гроба само сладост
тя в спомените свои
желай да съхрани.

А мойта...Небесата
на есента унила
по-светли са от ней –
и тя, звезда злата,
докрай все тъй горчила
досадно ще ти вей...

С раздяла ний двамина
ще скършим скоро младост
нерада досега –
и горко щем проклина:
аз – твойта клета радост
ти – моята тъга.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6277>]